

LYŠKÁNORA 33

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Traven 1053

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motta tohoto čísla * Lovcův den * Ke starostovi * O starostovi **
** Otevřená výzva Darlenu Moorheddovi, sedmému starostovi liscannorskému **

Motta tohoto čísla

"...Maj ty sloupy uražený pracky?..."

Yall Reblled

"...Dobře se ti bude tancovat dupák..."

*Dyni Longodon o Vránovi,
toho času proměněném v d'áblíka*

*"...K čemu kroll potřebuje knihu? Číst neumí a
 zadek si utírá rukou..."*

Dyni Longodon

*"...Je Burbagův pohřeb, zajdu za Jeremiášem,
 a udělá pořádnou oslavu..."*

Darlen Moorhedd

Lovcův den

Yall Reblled z Hedu

Byla ještě tma. Do Liscannoru přišlo jaro letos brzy. Po sněhu již nikde nebylo ani památky, ale rána byla stále ještě chladná. Všichni obyvatelé vesnice spali, zachumláni v dekách a duchnách. Nikdo neviděl důvod proč by měl vstávat brzy, vždy spánek je tak příjemná věc. Pouze Drsoulu starý kohout Krkáč se dal nepříjemným kokrháním slyšet, že jsou čtyři hodiny ráno. Téměř nikdo mu nevěnoval pozornost.

V malém domku se rozsvítila lucerna. Svalnaté tělo se posadilo a pomalu vyklouzlo zpod pokrývky. Byl to Lambard, povoláním lovec. Pomalým, rozvázným pohybem si promnul oči, krátce zívá a pak se postavil. Byl nahý a každé dívčí oko by na jeho mohutné postavě spočinulo s láskou a netušeným obdivem. Mohutná hrud' se tyčila nad útlým pasem a propletence ramenních a stehenních svalů jen hrály. Láskyplným pohledem se podíval na svoji ženu Wulpin, která ještě spala a přikryl ji lépe medvědí kožešinou, aby ji nebyla zima. Toho medvěda skolil vlastnoručně nožem loňskou zimu. Wulpin se zavrtěla a z polospánku pronesla: "Nakrm dítě". "Jistě lásko, spi, je ještě brzy", odušil Lambard a šel ke krbu, který vyrobil namísto původního, primitivního. Radost pohledět. Rozfoukal ještě žhavé uhlíky, nebo nezapomněl v noci přikládat březovým polenem, přiložil chrástí, pak silnější klacíky a netrvalo dlouho a oheň vesele hučel. Lambard, který se mezitím již přiděl do ručně šitého kožešinového obleku, postavil kotlík s mlékem a šel se podívat na plod jeho velké lásky s Wulpin Zivrilovou. Novorozeně ještě spalo. Zručnýma rukama, které by mohly skály lámat, je Lambard něžně přebalil a nakrmil je přihřátým mlékem. Děťátko si spokojeně začalo dumlat paleček na ruce a za chvíli usnulo. Lambard přiložil ještě na oheň a pak vyšel ven. Ještě stále byla tma, ale nad

obzorem na východě se již táhl světlý pruh. "Bude krásný den", pomyslel si Lambard, shodil ze sebe kožešiny a celý se potřel tukem, aby se jeho tělo krásně lesklo. Pak si oblékl krátké kožené kalhoty, za pás si zastrčil ostrou kudlu s ručně vyřezávanou stříškou. Ještě udělal několik dřepů a pak se vydal svižným krokem k obecnímu rybníku.

Na rybníku byla ještě tenká ledová tříšť, však ranní mrazíky byly v tuto dobu ještě obvyklé, ale Lambard se jen usmál. Nabral trochu vody do dlaní a osmělil se. "Studená, to je zdravé", pomyslel si a plavným skokem skočil nebojácně do vody. Potopil se až na samé bahnité dno, polekal všechny ryby, vynořil se, vyplivl trochu kalu a několika rozmáchlými tempy přeplaval celý rybník. A tak ještě asi padesátkrát. Aniž by se při této činnosti zadýchal, vylezl na břeh a oklepal ze sebe vodu. Vyždímal si dlouhé vlasy a pak jen tak, bosky, se vydal na jeho obvyklý několikamílový běh lesem. Tou dobou již nad Liscannorem svítalo.

Po slabé hodině přiběhl lehce zpocené Lambard do vesnice. Optimistickým úsměvem se pozdravil s Drsoulovými slepicemi, přátelsky pokynul Klabzejovým prasatům a láskyvně podrbal starou kočku, náležející Herbertovi z Álfheimu. Před domem, který obýval s Wulpin se na chvíli zastavil. Ano, mnohé se změnilo. Již to nebylo to neupravené stavení, kde hlavní slovo patřilo oslu Rutgerovi. Lambard celý domek vyspravil, trámy přitesal a vkusnými řezbami přizdobil, střechu opatřil novými doškami, celý dům vymetl a pavučin zbavil, mnoho pěkně vydělaných koží roztodivné zvěře po všech místnostech rozvěsil, Rutgerovi novou stáj postavil a psu boudu dřevěnou zbil. Na problémy narazil pouze u Rutgera, kterému se mnoho z domu do nové stáje nechtělo, nebo si příliš zvykl na pohodlí bývalého Eodelova lože. Lambard jej musel dlouho přemlouvat a

nakonec musel i trochu za provaz tahat. Nebýt nakonec Wulpin, která do ubohého osla začala mlátit koštětem, kdo ví, jak by to celé stěhování tenkrát dopadlo. Ale to již byla minulost.

Uvnitř stavení zrovna vstávala Wulpin, kterou vzbudil jakot novorozeněte. Wulpin, bývalá obyvatelka divoké džungle potichu zaklela, přitáhla si k sobě umně řezanou kolébku, kterou Lambard vyrobil z dubového polena, odplivla si do krbu a začala novorozeně kojit. "Už jsi vzhůru, miláčku?", otázal se celkem zbytečně Lambard, když vešel dovnitř. "Hm, no jo", zachrčela Wulpin v odpovědi. "Udělám ti vajíčka", s úsměvem řekl Lambard. "Ale nééé". "Ale jó, udělám ti aspoň vajíčka", nedal se Lambard odradit a jal se onu pochutinu skutečně připravovat. Wulpin mezitím dokojila, líně vstala z postele a šla vzbudit nevlastního potomka Eona, piditraslíka, kterého poté co mu zavraždil oba rodiče, ukradl její bývalý manžel Eodel Zivril a ke kterému nikdy nenašla přílišnou mateřskou lásku. Lambard mezitím uklohnul míchaná vajíčka, vlastnoručně upečený chléb nakrájel a něco studené pečinky naservíroval na umně vydlabané dřevěné talíře, které vyráběl tu a tam po nocích. Rozcuchaná Wulpin v noční košili mezitím vzbudila Eona a posadila se s ním ke stolu. "Kde je pivo?", otázala se. "To věřejší jsi vypila v noci a Jeremiáš má ještě zavřeno. Přeci nebudu toho dobrotivého muže budit", odpověděl Lambard a posadil se také. "Hm, tak to budu muset pít vodu, sakra". "Nemusíš pít vodu, je tady bylinkový čaj. A co budeš dnes dělat?". "Nevím, asi si vyrobím trochu kuzgusu, už sem ho všechen vychlastala", poškrábala se Wulpin na nose a pak zmlkla. Kuzgus byl primitivní alkoholický nápoj, jehož pití bylo hojně rozšířeno mezi zaostalými pralesními kmeny na jihu. Wulpin odtamtud také pocházela a nedovedla si život bez něj představit. Vyráběl

se z nastrouhané kůry některých stromů a rozdrčeného hmyzu. Celá směs se pak dlouho míchala, přičemž se do ní hojně plivalo. Pak se to nechala několik týdnů kvasit a nápoj byl připraven. Mezi lidožravými kmeny byla známa ještě další varianta tohoto nápoje, které se říkalo gurgus. Zde se jednalo o již naprosto nechutnou směsku, nebo k její přípravě sloužila i těla zabitých nepřátel v již značně pokročilém stádiu rozkladu. Gurgus však Wulpin ochutnala jen párkrát v životě a nutno podotknout, že jí mnoho nechutnal. Kuzgus však pila ráda. Dobrý Lambard měl sice o kvalitě tohoto nápoje jisté pochybnosti, ale miloval svoji ženu natolik, že jí jeho pití nijak nerozmlouval.

"Ták, to jsem se dobře najedl, teď půjdu do lesa na lov", nadhodil Lambard a sklídil ze stolu. "Jo, a až se vrátíš, tak budeš vozit Eona na tom pitomým voslovi a taky mi budeš plivat do kuzgusu. Já du ještě chrápat", odebrala se Wulpin do stále vyhráté postele. "Jistě, miláčku", řekl Lambard a jal se pohvizdovat si nějakou rozpustilou loveckou písničku.

Poté co domyl nádobí se začal chystat na lov. Sundal ze stěny kostěný luk, toulec ze šípů z kalenými hlavicemi, natáhl si koženou vestu s trásněmi a vysoké boty, připevnil si brašnu z jelenice a na hlavu si nasadil kloubouk, zdobený liščím ohonem. Už se těšil do lesa.

Svízným krokem opustil dům a zamířil k lesu. Cestou potkal Klabzeje Myšilova. "Kam se suneš, ty pytláku!", vyjel na Lambarda Myšilov. Lambard neodpověděl. "Ty jseš mi úplně volný. Z tebe já si nic nedělám", pomyslí si však v duchu a nic nedbal na další nadávky. Tak ušlechtilý byl tento lovec. Zanedlouho již byl v lese. Nejprve zkontroloval dvě pasti, které nakladl minulý den. Byl úspěšný. Jeden pěkný králík a jedna liška mu byli odměnou za pěkně položená oka. Úlovek hodil do pytle a obě oka připravil znovu. Jedno upevnil do hustého křoví, kde

bystře podle bobků poznal, že je zde zvířecí stezka a druhé umístil nedaleko, k vykotlanému pařezu. Nezapomněl obě oka zahrnout travou a pomazat směsí z bobroviny, aby obě nepoznala lidský pach. Pak sklonil hlavu k zemi a jal se hledat stopy vysoké.

Netrvalo ani dvě hodiny a narazil na stádo srn. Mazaně se obloukem přiblížil a kaleným šípem jedinou ranou srazil k zemi statného srnce. Dával dobrý pozor, aby netrefil březí samici, takový to byl dobrý člověk. S příjemným pocitem vykročil zpět k domovu. Náhle však zavětril. Nasál vzduch a zarazil se. Cítil nebezpečí. Jakási šelma kolem brousila. "Jistě bude po zimě hladová, musím si dát dobrý pozor", pomyslí si Lambard a tasil ostrou kudlu. Měl pravdu. Rozzuřený rys zaútočil vzápětí. Lambard se mu srdnatě postavil, dáváje přitom na odiv své nádherně vypracované tělo. Rys neměl šanci. Skolila jej přesná rána do srdce. Stačil však rozetnout kůži na lovcově paži. Lambard si ránu zkušeně ošetřil, ani hlásek ze sebe přitom nevydal, ačkoli rána pěkně páčila. On však měl stále dobrou náladu. Rysa stáhne a z jeho kožešiny vyrobí Wulpin pěkné mokašiny. Kůže sice nebyla, tak pěkná, jako kdyby rysa skolil na podzim, ale Lambard byl natolik šikovný, že si s tím poradí a nikdo nic nepozná. Hodil si mrtvou šelmu na rameno k srnci a vydal se domů. Po cestě ještě potřel několik větviček lepem na drobné ptáky, nebo jejich pírkou se dobře hodila na šípky. Pouze doufal, že přilepené ptáčky nenajde Myšilov, nebo by zase řval. Ale co, vždy ten je mu úplně volný. Mohl být navýsost spokojen. Lov se mu zdařil, ostatně jako vždy, a navíc bylo pěkné počasí. Nebylo sice žádné teplo a mohlo by se zdát, že Lambardovi může být v jeho krátkých kožených kalhotách a vestě bez rukávů zima, ale Lambard byl natolik otužilý, že po nějaké husí kůži nebylo na jeho tukem pomazaném těle ani památky.

Lambard už byl skoro doma, když jej potkal Harez, barbar bez střechy nad hlavou. Ten se okamžitě přitočil k Lambardovi a drze se jej tázal: "Nepučil bys mi tři stovky? Tři stovky, povídám!". Lambard neodpověděl, vždy proč by také měl. Nějaký Harez a jeho trapné vtípky mu mohou být volné. On je přeci tukem namazaný svalovec, lovec a navíc šikovný řemeslník.

Hned jak přišel domů, shodil kořist, přebalil novorozeně a přihlál si k obědu vystydou kaši, kterou mu uvařila Wulpin, podle nějakého starého pralesního receptu. Mnoho mu sice nechutnala, zvláště poté co se mu mezi zuby zapletlo několik vlasů a zaskřípalo několik kamínků, ale co. Večer až bude mít trochu času uvaří dobrou kaši, slazenou medem a nasype do ní usušené ovoce, které nasbíral loni na sklonku léta a hrst ořechů. Ó já, to bude krása. Po obědě se opět trochu namazal tukem a šel jezdit s malým Eonem na oslu Rutgerovi. Rutger po něm nejprve zlostně loupal okem a vztekale zahýkal, však si dobře pamatoval, kdo jej připravil o postel, ale nakonec si dal říci a Eona povozil. Napadlo jej sice, že by mohl toho prcka shodit, ale bál se, že by pak od Wulpin dostal potěhem. Lambard tedy obešel s oslem celou vesnici, nikoho si nevšímal a s nikým se nebavil, vždy mu mohou být přece všichni volní a za slabou hodinu byl zpět. Zbytek odpoledne trávil výrobou šípů, přípravou zahrádky na setbu, stavbou rozkošného záchodku se srdíčkem, štípáním hromady dřeva, stahováním ulovené zvěře, pliváním do Wulpinina kuzgusu a broušením nožů. Přitom ještě stačil vyprávět Eonovi napínavé historky z lovu a otáčet rožněm, na kterém se pekl ulovený králík.

U večere si s Wulpin naplánoval cestu do jeho bývalého domova, vesnice Nová Tehala. "Budou to krásné prázdniny, uvidíš. Budeme lovit ryby, koupat se v řece, lovit kance oštěpem, budeme chodit na dlouhé procházky

a pak budeme spát pod širákem, naučím Eona vyrábět píš alky z vrby a také jak chytat sviště. Na malého ti ušiji takový šikovný fusak na záda a přizdobím jej krásným vzorem s loveckým motivem", plánoval Lambard. "No, tak jo. To bude dobrý. Hele a skoč ještě se k Hrochovi pro pivo", usmála se na něj jeho drahá žena Wulpin. Lambard, který mezitím v květované zástěře opět umyl nádobí, radostně kývl hlavou a sundal z police hliněný džbán, který za dlouhých zimních večerů vykroužil na takovém šikovném hrnčířském kruhu.

V hospodě U hrocha bylo večer plno. Lambard vešel dovnitř. "Prosil bych pivo, tady do džbánu". "Dáš si jedno, aspoň na stojáka?", zeptal se ho Jeremiáš. "Ne, to je pro moji ženu, já alkohol nepiji, nebo bych pak neměl jistou ránu, cha, cha, cha", vtípně zažertoval Lambard a pak vážně dodal, že pije vynikající bylinné odvary. Pak se chopil natočeného piva a vydal se na cestu domů. Nic nedbal na hloupé urážky, které na jeho adresu pronášeli téměř všichni přítomní. Ale ti mu mohli být volní, ti ubozí dobrodruzi, kteří holdují pití a karbanu a válí se v posteli celé dopoledne. On je přece lovec!

Večer si ještě došel zaplavat do rybníčku při svitu luny. Nakonec uložil děti do hajan, několikrát uspokojil manželku a pak usnul poctivým a zdravým spánkem.

Ke starostovi

Getd z Ruindoru

V minulém čísle jsem sepsal několik řádek o stávajícím starostovi Darlenu Moorhedovi, jelikož o něm po Liscannoru začaly kolovat podivné historky. Předpokládám jsem samozřejmě, že se starosta ozve, a že všechna vznesená podezření rázně vyvrátí. Co se však nestalo. Nejen, že se starosta Moorhed ani slůvkem o celé cause nezmínil a dal tak najevo své pohrdání

právoplatnými voliči, objevilo se naopak několik nových okolností. Především to bylo vystěhování Burbbagovi souložnice (o níž nevím, jak se jmenuje, budu jí tedy nazývat M) z Burbbagova domu, a to i s jejím synem, který je tohoto právoplatným dědicem. Že by se starosta zbavoval nepohodlných občanů? Nezapadala M do starostových představ o kodgické obci? Či snad hůře, nechce starosta do jejího domu nastěhovat nějakého kodgickana? Tuto teorii podporuje královská částka, kterou Moorhed dotyčné M zaplatil, je tedy možné, že disponuje bohatou pokladnicí bezpochyby špinavých peněz. Nad uvedenými jakožto i dalšími otázkami ohledně podezřelého vystěhování je potřeba se zamyslet.

Navíc se ze zdroje panu Darlenovi blízkého prosákl, že pan starosta je členem jakéhosi Moorhedova bratrstva, čímž dosavadní prázdné tlachy ohledně kodgické mafie dostávají reálnější obrysy. Tak tedy bratrstvo. Musím se tedy ptát, jaké jsou cíle tohoto bratrstva a jak vysokou funkci v tomto zastává pan Darlen?!

Musím tedy vyzvat pana starostu, aby výše uvedené urychleně komentoval, nebo bez dalšího odstoupil. Pokud neučiní ani jedno, musím apelovat na ostatní občany, aby se zesadili o jeho svržení.

O starostovi

Milí moji sousedé,

snad jsem jenom příliš prostý člověk, snad jsem se v poslední době příliš věnoval svým vepřům a věcem duchovním. Možná právě proto probuzení do liscannorské reality bylo pro mne tak rozpačité a přivedlo mne k otázkám, na něž při nejlepší vůli nenalézám odpověď. Tyto otázky a pochybnosti točí se kolem sedmého starosty obce, pana Darlena Moorhedda, muže vyvoleného občanstvem jako nejprůběžnější osoby z jejich středu. Snad jsem jenom bláhovec věřící v něco, co v současném světě chápe se jinak, přesto jako člověk, který má do osudu vsi také co mluvit, bych se zde rád vyjádřil.

S předchozím starostou Burbbagem jsem

nebyl příliš spokojen. Odhlédnu-li od skutečnosti, že nebyl příliš vzdělaný, stal se pro mne synonymem nenaplněných slibů. Nevím, nakolik to bylo dáno okolnostmi, nicméně při nejlepší vůli nemohu přijít na něco, co dotyčný pro obec učinil bez pomoci ostatních občanů. Byl to muž velkých slov, mnohdy protikladných. Za jeho éry jsem se obával, že na všechny občanské výhody budou zavedeny povolenky. Tak to skutečně proklamoval ve svých hospodských prohlášeních. Příkládám to jenom jeho lenosti a neschopnosti, že k těmto striktním opatřením nedošlo. Dále se mi nelíbil jeho bezpříkladný rodinný život, obcování s dvěma černými otrokyněmi, z něhož vzešel nemanželský syn. Dodnes mu nemohu zapomenout urážlivé chování k Melchizedechově vdově Glassal, jíž se za celý zbytek života ani nebyl schopen omluvit. Je pravdou, že jako spoludružníka jsem měl Burbbaga rád, ale jako starostenskou autoritu jsem jej nikdy neuznal. A co po něm zbylo? Liscannorské novinky, které se spíše než podstatnými zprávami z obce zaobíraly fámami a nepodloženými historkami, Černá Maja, jejíž jméno nepovažoval za důležité si zapamatovat, nemanželské dítě s potupným přízviskem Blbůn a zahnívající škuner uvězněný v bahně liscannorského rybníčku. Skutečně důstojný památník šestého starosty. Proto mne tolik těšily nastávající volby, v nichž by se lajdáctví a nesmyslným plánům učinila přítrž.

Když byl do úřadu uveden nový starosta Darlen Moorhedd, byl jsem tomu věru rád. Dle mého názoru to byl člověk takové funkce hoden. Vzrůstající vlně odporu určité části občanstva jsem zprvu nepřikládal váhu. Zprávám, které se objevily v minulém čísle Lyškánory o napojení jeho osoby na kodgické gildy, bych nikdy neuvěřil a považoval bych je za lichý výplod Moorheddových skalních odpůrců. Dnes je to ale jiné. Starosta k těmto řečem zaujal tolik nenáviděný lambardovský přístup a odmítl je jakkoli komentovat. Má to být chápáno prostě tak, že jsou mu dotazy a obavy občanů „volné“? Že je pod jeho důstojnost po pravdě vysvětlit, že to tak není? Nebo je opravdu spojen s kodgickým podsvětím a snaží se celou záležitost utopit pod pokličkou rozpačitého mlčení? Proto se ptám přímo - je a nebo není Darlen svým životem nějak spjatý s tamní lúzou? A co má znamenat

Třaskatulova zpráva, že dotyčný s pýchou hovoří o jakémsi Moorheddovu bratrstvu? Jde snad o bratrstvo kodgické? Podle některých jsem prý osobně jeho členem. K tomu bych se chtěl ohradit. S Kodgickem nemám nic společného a nikdy jsem neměl. Dokonce jsem na tamních ostrovech nikdy nepobýval a doufám, že toho přepychu zůstanu nadále ušetřen. A věřím, že Darlen Moorhedd věci uvede na pravou míru. Tedy pokud mu občané Liscannoru „nejsou volní“.

Starostův přístup k tak vážnému nařčení mne v poslední době donutil dění ve vsi sledovat poněkud pozorněji a v širších souvislostech. A skutečně, jsou tu hned dvě příhody, nad kterými zůstává rozum stát. Především je to Jantern. Byl jsem místním úřadem ustanoven jako strážce Janternu. Strom jsem na obecním rynku zasadil a poctivě se o něj staral. A nedávno jsme sklídili první úrodu. Šest krásných plodů, vykopených krví přátel. Co se však stalo potom, je mi při nejlepší vůli záhadou. Zde bych to rád rozebral. Jsem strážce Janternu. Můj úkol je o strom pečovat, aby neuschl, neonemocněl - prostě aby každoročně plodil úrodu. Tím moje úloha končí. Nemohu za to, když bude vesnice přepadena a strom útočníky podetnut. Toto už jde na bedra starosty. Je tedy zřejmě nepopíratelné, že sklizeň se v konečné fázi dostane na starostenský stůl. Co s ním bude dál, je otázkou, leč vcelku snadno řešitelnou. Tedy možná pro každého, kromě starosty Moorhedda. Jsou v zásadě dvě cesty, položené na určení vlastnictví stromu. O získání janternových semen se zasloužila družina. Semena byla zasazena na území obce se svolením tehdejšího starosty i družiníků. Dá se tedy chápat, že plody patří družině. V tom případě by ovšem měly patřit celé skupině s pravomocí vůdce rozhodnout o jejich přímém přidělení potřebným, nebo prostě obvyklé dražbě. Je také možný výklad, že Jantern patří obci, neboť roste na jejím pozemku. V tom případě by se dalo očekávat, že se šťáva uschová na radnici pro akutní případy liscannorských obyvatel, popř. dle libovůle starosty i pro nutnou pomoc obyvatelům samoty Vranigost. Nechápu však to, co se stalo. Ač starosta na můj přímý dotaz odpověděl, že je strom i s úrodou majetkem obce (čímž by byli poškozeni členové karwelské výpravy bez zdejšího občanství),

nerozhodl se ani podle jedné z uvedených variant, ale pro jistotu zvolil své vlastní řešení, čímž pro jistotu poškodil téměř všechny. Z nepochopitelných důvodů sklizeň zabavil, podaroval tři jím vybrané osoby, z nich (co si pamatuji) jednu bez občanství, a zbytek předal řídícímu obecné školy, panu Rhandirovi, snad kdyby se některému z žáků udělalo při tělopružbě mdlo. Takže valná většina z těch, kteří janternová semena přivezli z výpravy, byla starostou Moorheddem bez jakékoli náhrady sprostě okradena. A já, správce stromu, konám svou službu už ne pro sousedy a spoludružníky, ale pro pana starostu, který si Jantern přivlastnil jako svůj soukromý majetek a používá sklizeň jako blahosklonné dary těm, které si chce zřejmě zavázat. Tato hanebná zlodějina se dá dost dobře považovat za zločin proti dobrým mravům. Mohlo by se také dost dobře stát, že se občanstvo k takovému bezohlednému vyvlastňovateli majetku obrátí zády a on zůstane sám na potápějící se lodi pouze s heroickým svalovcem Lambardem, kterému je vřdycky všechno „volné“.

Není to ale všechno, co mne tíží. Po přivlastnění si majetku jiných se pan starosta uchýlil k ještě drastičtějšímu kroku. Zabavil veškerý majetek zesnulého Burbbaga a vyhnal z něj jeho osiřelou družku Maju i s malým synem Burbunem doslova na ulici. Za nucený zábor nabídl nešťastné Maje 3.000 zlatých, což se dá považovat za krutý žert. Po vcelku oprávněné námitce, že Maja sice byla pouze krollova družka, ale syn je zákonným dědicem pozůstalosti, upozornil rozrušenou ženu, že „bastardi nemají nárok zůstat ve vesnici“. Když se zvedla vlna odporu obyvatel, ujistil Maju, že ji tedy odškodní sedmi tisíci a Burbun se po dovršení plnoletosti bude moci vrátit. To považuji za sprostotu nejhrubšího zrna. Vždyť je jasné, že v době, kdy se ubohý Burbun stane mužem, bude už dávno dům Moorheddem s výdělkem prodán nebo jako neobývaný se zřítí a shnije. Nebo snad celou tu dobu bude Moorhedd dům opravovat? A bude opravy platit z vlastní kapsy nebo z obecního? Ne, tomu člověk se zdravým rozumem nemůže uvěřit. Nejspíš starosta chce za cenu ostudné represe zahojit svoji nenasytou pokladnici. Jinak si to neumím vysvětlit. Touto cestou bych chtěl poděkovat prostému obyvatelstvu a jsem hrdý na to,

že i přes zlovůli formální hlavy vesnice si najde cestu samo a pomáhá tam, kde jiní páchají zločiny proti lidskosti. Poděkování patří zejména Viole Pelouchové, která okradené rodině poskytla přístřeší. Rozhodně však s fungováním Burbbagovy rodiny nesouhlasím. Chybou Burbbaga bylo, že se s družkou neoženil - často ho lidé na možné dědické problémy pro Maju vyplývající upozorňovali. Ale Burbun je skutečný krollův syn; je to Burbun, syn Burbbagův, a tak není možné jenom proto, že se ještě neumí bránit, léčit si na něm své vlastní rány. To dokazuje, že ačkoli se Darlen Moorhedd jevil jako krollův oddaný přítel, ve skutečnosti jeho přítelem nebyl a spíše jen podlézavě využíval dobroty jeho srdce a ochranu pod jeho silnými pažemi. Bylo by lépe na Burbbaga s čistým srdcem vzpomínat a nechat jej odpočívat důstojně v pokoji, jak pro jeho slavné činy přísluší. A nedopustit, aby se, když už tu mezi námi není a nemůže rodinu bránit, musel obracet v hrobě.

Ve světle těchto událostí začínám mít pochybnosti, zda muž, jehož jsme vyvolili ze svého středu, není náhodou opravdu pomahačem zločinné sítě kodgického podsvětí. Bylo by dobré, dokud je ještě čas, aby pan Moorhedd vystoupil z šedé lambardovské netečnosti a učinil důsledné kroky k nápravě toho, co způsobil. A rozhodně by bylo chlapské uvést věci a možná nedorozumění na pravou míru. Ještě je ve mně špetka víry, že Darlen Moorhedd není tak zvrácený, jak to najednou v ostrém světle nespokojenosti vypadá. Muž se stane mužem, když se umí ohlédnout za sebe, jeho slovo je pevné jako skála a čelo tvrdé, že prorazí zeď, když je tomu třeba. Zazpívám za něj a také za nás druhé modlitbu pod Věrným Dubem. Stejně jako modlitbu pro Burbbaga, Šakova syna, aby věděl, že jsou tu lidé, kteří na něj nezapomenou...

Klabzej Myšilov, strážce Janternu

Otevřená výzva Darlenu Moorheddovi, sedmému starostovi liscannorskému

Pane starosto, zcela otevřeně Vás vyzývám, jakožto řádný občan družinické obce Liscannor, aby jste odstoupil ze své starostovské funkce, kterou zastáváte!

Odůvodnění: Nejste vůbec schopen takovou funkci zastávat!

Na následujících řádcích se pokusím svoji výzvu alespoň stručně zdůvodnit. Když jste nastupoval do svého úřadu přebíral jste svoji funkci po panu Burbbagovi. Co si budeme namlouvat. Burbbag byl lajdák s pochybným rodinným životem. Ve své funkci vlastně nevykonal vůbec nic, pomineme-li spoustu slibů, několik kostrbatých "novynek" a koupi tzv. "korábu" na obecní rybník, který zakoupil v prvotním nadšení ze svého zvolení, aniž by si dotýčný rybník vůbec přeměřil. Ano skutečně, Burbbag nebyl vůbec ideální starosta, ale jedno se mu nedá upřít. Za svými pochybnými rozhodnutími si dokázal stát jako muž a ne jako baba. Jsem přesvědčen, že kdyby o něm někdo napsal, že je členem kodgického podsvětí, tak by na něj vzal klacek a jednu (nebo více) by mu vrazil. Minimálně by se k tomu vyjádřil.

Pak jste přišel do úřadu Vy, řádně zvolen a většina obyvatelstva od Vás očekávala, že "Burbbagův binec" dáte do pořádku. Pro zkušeného družiníka by to neměl být vůbec problém. Nestalo se tak. Mám pocit, že místo Vás by lépe starostovský úřad zvládl i vycpaný panák nebo malý Bur-bún. Hned po svém nástupu jste byl obviněn starousedlíkem Getdem z toho, že jste člen kodgické mafie. Skutečně nechápu proč jste se proti tomu neohradil. Tudíž mi nezbyvá než věřit panu Getdovi. Ve své funkci jste neučinil vůbec nic, kromě dvou rozhodnutí, ke kterým jste byl dotlačen ostatními. Zřejmě to byl tlak opravdu hrozný, že Vaše rozhodnutí mohu s klidem označit za pitomá a naprosto nehodná liscannorského starosty. Mám na mysli tzv. vyhnání Maji (nebo snad Myji) s malým Bur-búnem a rozdělování první úrody z

Janternu.

K tomu prvnímu. Nemám pocit, že nastal nějaký problém. Všechno bylo naprosto jasné. Burbbag umřel a zbyla po něm družka s dítětem, které bylo prokazatelně Burbbagovo. Vaše pochybné rozhodnutí, kdy jste nejprve družku i s kojencem z domu vyhodil a následně ji věnoval odškodné, převyšující skutečnou hodnotu domu (byly to peníze Vaše nebo obecní?) s cynickým odůvodněním, že Burbbag byl Váš přítel, je přinejmenším prapodivné a v rozporu se zdravým rozumem. Výsledkem bylo, že se družka přestěhovala o několik čísel dále ke slečně Viole, takže není jasné jestli jste chtěl ukázat tvrdou starostovskou ruku nebo naopak družce přilepšit

K tomu druhému. Naprosto triviální rozdělení plodů z Janteru jste vyřešil jako stoletý chovanec útulku v Mrzákově, který trpí těžkou senilitou. Abych byl konkrétnější. Vůbec si na ty plody nečiním nárok. V Karwellu jsem nebyl a o zasazení posvátného stromu v Liscannoru jsem se také nezasloužil. Existují dvě varianty. Buď to je strom obce Liscannor na jejímž území roste a má na jeho plody nárok všechno obyvatelstvo a nebo je majetkem družiny a tudíž na něj mají nárok všichni, kteří se účastní družinových výprav, tedy i obyvatelé obce Vranigost a přespolní (osobně bych se přimlouval za druhou variantu). Nic složitějšího na tom nevidím. Každopádně se nabízí pouze dvě spravedlivá řešení. Tou první je prachobyčejná dražba a tou druhou je přidělení lektvarů, vyrobených z plodů, momentálnímu vůdci výpravy, který je podle svého rozdělí potřebným během nějaké výpravy. V případě druhého řešení je samozřejmě nutné se dohodnout s příslušným alchymistou. Vy jste však plody rozdál náhodně (opravdu náhodně?) vybraným osobám s pochybným výrokem, že s první sklizní se to tak dělá. Nevím co si o tom mám myslet.

Také si dobře vzpomínám na Vaše naprosto klidné přihlížení k veřejnému lynči, kterého se dopustil právě odstoupivší Burbbag na panu Pěnipírkovi, kdy jste na přímý dotaz, jestli byste neměl zasáhnout, pouze pokrčil rameny a klidně řekl, že si to Pěnipírko zaslouží. Mám to chápat tak, že kdyby Burbbag Pěnipírka zabil, bylo by Vám to lhostejné? Ještě, že byl tenkrát Burbbag rozumnější nežli Vy.

Výše zmíněné skutečnosti a Vaše naprostá netečnost k veškerému dění v obci mě tedy vedou k výzvě, aby jste okamžitě odstoupil, nebo se děsím okamžiku, kdyby jste měl rozhodovat o něčem skutečně závažném. Starostou obce musí být někdo, kdo si za svými rozhodnutími bude stát a nebude v sebeменším problému hledat kompromis. Vaši předchůdci byli družiníci různého ražení se spoustou chyb, ale dovolím si tvrdit, že všichni byli na svůj úřad právem pyšní a podle toho se také dokázali chovat. U Vás mám pocit, že jakákoliv odpovědnost Vám činí těžké duševní trauma a v okamžiku kdy máte cokoliv rozhodnout se Vám rozklepou kolena.

Raději neuvažuji, že jste skutečně kodgický agent a člen tajemného Moorheddova bratrstva a veškeré Vaše "nekňubovství" je jen umnou zástěrkou, skrývající Vaši podvratnou činnost v království Gwendarronském.

Starosto Moorhedde, v zájmu obce, odstupte ze své funkce!

Yall Rebled z Hedu
liscannorský občan

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Getd Ruindorský*